

Aisha

- Felső „A” kategóriájú, különleges státuszú ausztrál titkosügynök vagyok, aki éppen minősített hazaárulást követ el. Egyéb kérdés?
- közölte Aisha precízen, és elkezdte kirakni a zsákból a robbanófejes rakétákat.

Jin-Jin

- Ezerszer megmondtam, ha téged véletlenül lelő egy merénylő, én hamarabb utasítom el a trónt, mint ahogy a holttested elterül a padlón. Én ugyan nem fogok uralkodni, egy percet sem.

Lin

- Csang Lin, te el tudsz téríteni egy mágnesvasút szerelvényt?
- Mire Lin döbbsen megtorpant, pislogott kettőt, majd ismét elindult, és teljesen természetes hangon kérdezett vissza.
- Ez attól függ. Közben lőni fognak rám?
- Igen.

Sicc Úr

- Igazán kiváló állat ez a macska! Egyszerűen kitalálja az ember gondolatait.
- Egy félresikerült agyi beültetés selejtes végterméke, akinek fő profilja a bajkeverés és árulás – morogta Ticca.

Ticca

- A császárt keresem.
- Nincs nálam! – fordította ki habozás nélkül rövidnadrágjának apró zsebeit Ticca, de Medve csak komoran megrázta a fejét.
- Ez most nagyon komoly, kisasszony.
- Látom az arcán. De ettől még nem tudok előkapni a mosdóülkéből egy császárt. Miért nálam keresi? Egyáltalán, elveszett?

Tien Naga-Hai Huang-Ti

- Ne feledd, sok ember lesz ott a bálon. Engem bizonyos szempontból akár meg is ölhet egy terrorista, elvégre ez a császári munkakör közzé tartozik, de nem akarok civil áldozatokat látni.

J. Goldenlane
NAPNAK FÉNYE

DELTA VISION EXKLUZÍV

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

MEGJELENT:

- Gaura Ágnes:** *Vámpírok Múzsája* (Borbíró Borbála-sorozat I.)
Gaura Ágnes: *Átkozott balszerencse* (Borbíró Borbála-sorozat II.)
Gaura Ágnes: *Lidércnyomás* (Borbíró Borbála-sorozat III.)
Gaura Ágnes: *Lángmarta örökség* (Borbíró Borbála-sorozat IV.)
Gaura Ágnes: *Embertelen jó* (Boriverzum és más történetek)
- Harrison Fawcett:** *Katedrális I.*
Harrison Fawcett: *Katedrális II.*
Harrison Fawcett: *Katedrális III.*
Harrison Fawcett: *Katedrális IV.*
- J. Goldenlane:** *Napnak fénye*
J. Goldenlane: *Éjjél*
Eric Muldoom: *Éjjéli erdő*
Eric Muldoom: *Boszorkánylovag*
Raoul Renier: *Sötét álmok*
Somlói Ferenc: *A Csodák Könyve*
Szántai Zsolt: *Trigorum*
Hernád Péter: *Hollóember*

ELŐKÉSZÜLETBEN:

- J. Goldenlane:** *Farkastestvér*
J. Goldenlane: *Holdnak árnyéka*

J. Goldenlane

NAPNAK FÉNYE

Delta Vision Kft.
Budapest, 2015

DELTA VISION EXKLUZÍV

Napnak fénye

Szerkesztő: Erdélyi István
Tördelőszerkesztő: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

Copyright © Goldman Júlia, 2015
© Delta Vision Kft., 2015
Borítófestmény © Kovács Péter, 2015
Minden jog fenntartva!

ISBN 978 963 395 103 3
ISSN 2063-3009

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3755
www.deltavision.hu

PROLÓGUS

I.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy utolsó kínai császár. Élt, halt, eltemették, elfeledték. Persze, Kína élén mindig állt egy első ember, de azt hosszan nem nevezték császárnak. Az idők változnak, ugye. Aztán az idők tovább változtak, és megint akadt valaki, aki kínai császárnak akarta nevezni magát, és több, szerencsés véletlen együttlátása folytán ezt meg is tehetette.

Így következett sok-sok évvel az utolsó kínai császár után egy első kínai császár, aki előbb a mindent beborító káoszából összekovácsolt egy tartományi országot, majd látomásban értesült, hogy ő az utolsó kínai császár maga, újjászületve egy új testben, és a lélekvándorlásnak köszönhetően esélyt kapott a széthullott Kínai Birodalom újjáélesztésére. Biztosan így volt, hiszen így mondta. Tehát elment az utolsó kínai császár egykori lakóhelyére, amit akkor még csak egy diszkrét és viharvert márványtábla jelölt egy régi stílusú ház hátsó falán, és esküt tett, hogy visszaállítja a Kínai Birodalmat.

Ezután két gépesített hadosztállyal és összesen tizenkét darab speciális robotrepülővel szétvert mindent és mindenkit, aki ellenkezni mert, majd felvette a Huang-Ti nevet, és császárrá koronázta magát. Senki sem hitte, hogy ez a kis világpolitikai közbűri játék sokáig tarthat, de végül negyvenkét évet uralkodott, jól szervezett, földrésznyi birodalmat hagyva maga után. Addigra a világban is elült a háború zaja. Minden ország a saját kis katasztrófáival

volt elfoglalva, legyen az kisebb, lokálisan eldobált atomrakéták hátramaradt mocska, vagy szimplán csak az éhség. A Birodalom stabilan állt, mikor Huang-Ti lánya császárnővé koronáztatta magát, és uralkodása első tetteként elzarándokolt az emlékhelyhez, ahova aztán elzarándokolt fia, és unokája is, sorban a negyedik az Új Császárok közül.

Eddigre a régi táblát a régi házon többször lecserélték, a ház fölé pedig hatalmas mauzóleumot építettek, a mauzóleum köré emlékparkot, az emlékpark mellett pedig kinőtt egy nagyobacska város, lakótelepekkel, gyárakkal, és persze rengeteg szállodával, fogadni a turistákat, vagy akár a kínai császárt. A jelenlegi negyedik volt dinasztiájában, és az ő korában az emlékhelyet már úgy nevezték, hogy az „utolsó kínai császár sírja”.

Persze az még mindig csak egy régi lakóház volt, vadonatúj táblával. Alatta nem volt sír, soha nem temettek oda senkit. Az utolsó kínai császár valódi nyughelye messze keleten feküdt, túl közel a tenger partjához, hogy oda bárki elmehessen félszáz kiló ólommal bélelt ruha nélkül, tehát egyszerűen nem volt alkalmas arra, hogy nagyszabású ünnepeket rendezzenek ott. Az aktuális kínai császár tehát kénytelen volt megelégedni ezzel a házzal, amit propaganda okokból ekkor már sírnak neveztek. De ezekbe a részletekbe maximum a történészek kötöttek bele, az embereknek megfelelt, hogy ebben a házban az utolsó kínai császár sírját lássák, és az új kínai császárok is tökéletesen elégedettek voltak ezzel a megoldással.

Legalábbis mindegyikük azzal kezdte az uralkodást, hogy eljött, és meghajolt az utolsó kínai császár sírja előtt.

Ezen, negyedik alkalommal hárman kísérték el az emléktábláig az új császárt, ahol az ünnepség koreográfiája szerint meg kellett hajolnia. Jobbján fél lépéssel lemaradva követte őt az első trónörökös. Egy hónapja ez még a jelenlegi császár címe volt.

Azután az apja meghalt, őt megkoronázták, hát most tizennégy éves, okos tekintetű húga állt mögötte, és jól leplezetten unatkozta végig a ceremóniát. Aztán a másik oldalán ott állt mögötte Baoba, a választott kormány miniszterei közül az első. Politikus, az arcán semmi sem látszik, ahogy mélyre hajol, és megadja a tiszteletet a nem itt eltemetett halottnak.

A császár harmadik kísérője a ceremónián a seregek újonnan kinevezett fővezére volt. Az ifjú császár (az Új Császárok sorában a negyedik) tudta, hogy ennek az illetőnek a jelenléte nagy vihart fog kavarni, az elkövetkező napokban róla szól majd a párbeszéd mindenütt, a kockanegyedek teaautomatái mellett épp úgy, mint a luxuséttermek paravánokkal körbevett asztalainál. Amikor beléptek, már akkor meglepett kiáltás szakadt fel a stadionnyi, várakozó tömegből.

Merthogy a fővezér nem volt ember.

Droid volt, méter magas, kerekeken guruló, masszív fémtömb, amiknek a látványa akkor már elfogadott volt az utcán és a gyárakban, de egy ünnepi ceremónián semmiképpen sem. És arra sem volt addig példa, hogy egy droid ilyen magas rangot kapjon.

Ezt az új császár nagyon jól tudta. Már akkor jól tudta, amikor a koronázási ünnepség után Baoba a színe elé járult, és a rá jellemző módon, alázatosan lehajtott fejjel feltette a kötelező kérdéseket. Elsőnek is, hogy ő maradhat-e hivatalában (igen, válaszolta az új császár), és hogy kiket óhajt maga mellé venni.

Az új császár pedig közölte az elhatározását, a jelen lévő hivatalnokok állá pedig leesett a porba.

- Egy droidot óhajt kinevezni a seregek élére?
- Azt a droidot, aki eddig is irányította a seregeket.
- Persze, felség, valóban így volt – visszakozott ismételtlen fejet hajtva Baoba. – Ám volt fölé rendelve egy ember, egy képzett, tapasztalt tábornok, aki felügyelte a munkáját.

– Tong Shan tábornok munkáját a legteljesebb mértékben elismerem. Őt saját óhajára az Ausztrál Föderációba küldtem a múlt héten. Maga kérte ezt a lehetőséget, hogy nyugalomba vonulva az egyik külképviseleten teljesíthessen humanitárius missziót.

– Természetesen, felség. Tong Shan tábornok valóban sokat tett a Birodalomért, érthető, ha pihenésre vágyik. Ám helyette sok kiváló katona közül választhat.

– Megtettem, az SR–I08-as droidot választottam. Eddig is ő végezte a munkát, ezután is képes lesz rá. Tökéletes stratégia, és a programozásának köszönhetően képtelen az árulásra.

– És ha feltörik a programozását, vagy egyszerűen csak elromlik? – merészelt feltenni egy kérdést valaki túlzott buzgalommal a fal mellől.

Az új császár egy intéssel hallgattatta el.

– Nem vagyok köteles magyarázkodni! – emelte meg az állát, majd természetesen elkezdett magyarázkodni, mert mégis. – Mikor dédnagyapám, Huang-Ti első gyermeke lánynak született, ő habozás nélkül örökösének nevezte ki, és ennek megfelelően neveltette. Sokaknak ez nem tetszett, mondván, a Régi Császárok között egyetlen nő sem volt, csak fiú örökölhette a trónt. Dicső dédapám azt felelte a kétkedőknek, hogy így, élete alkonyán, nincs ideje fiúörökösre várni, hisz akár másnap meghalhat. Az első gyermeke öröklí a trónt, mert az idők változnak. Nála bölcsebben én sem fogalmazhatom meg. Eddig még sosem esett meg, hogy gép vezesse birodalmunk seregét, de az idők változnak.

Ezzel intett, hogy tovább, és a kérdés le volt zárva. Látszólag.

– Felsőged megnyerte az első csatát. De háborút nem – magyarázta SuRi sem géphez, sem katonához nem illő lágy hangján másnap reggel, míg őfelsége fogat mosott. – Érveket gyűjtenek ellenem, és felsorakoztatják azokat egy alkalmas személy mögött, akit megkísérelnek majd fővezérré kineveztetni.

– Vonuljak vissza? Adjam fel? – köpött egy kis habot őfelsége, és nekilátott kiöblíteni a száját.

– Nem. Ez már késő. Most visszavonulni a gyengeség egyértelmű jele.

– Én is így látom. És egyébként is, kellesz nekem. Még hozzá egy elég magas poszton, hogy senki ember ne tagadhassa meg a parancsait, csak mert te az vagy, ami. Arról nem is beszélve, hogy ez egy hosszú út első lépése. El akarom fogadtatni ezekkel a fafejűekkel, hogy droidokat használni nem veszélyes.

Így látta akkor, így látta a koronázás napján, és így látta akkor is, amikor meghajolt az utolsó császár sírja előtt, és elmondta az esküformulát. Dobpergés szólalt meg, amint a végére ért, és tűzijátékot lőttek fel a Birodalom minden városában, őt ünnepeelve. „Éljen soká a császár, virágozzék örökké a Birodalom!” – kiabáltak az emberek, majd hazamentek enni és inni, ami korokon és tájakon átívelve általános programja minden ünnepségnek.

Őfelsége, a császár (az Új Császárok sorában a negyedik) pedig visszavonult a lakosztályába, és azon gondolkodott, hogy tényleg jó lenne sokáig élni. Hetekig, vagy akár hónapokig is. Vagy mondjuk akár még fél évig is, ábrándozott, hisz az emberi elme könnyen elkalandozik a vágyak mentén.

Persze látta, hogy ez azért nem lesz könnyű.

Mindenféle macskákról

*„Nem hiszem, hogy megérdemled ennek a jóra való,
kiváló érdemekkel büszkélkedő macskának a nevét kölcsönvenni,
de legyen, Macska Úr!”*

II.

Ticca imádta az új lakást. A város valamivel jobb negyedében állt, mint ahol eddig éltek, kicsit nagyobb nyüzsgés, kicsit több bolt és szórakozóhely, kicsit több ember az utcákon, de nem is ez számított. Az új lakás az alagsorban volt. Kellemesen hűvös télen, és még éppen elviselhetően meleg nyáron. Ráadásként, ha kinézett a plafon alatt vágott ablakon, a járdával volt egy szintben a szeme. Embereket látott, de csak térdtől lefelé, tarka edzőcipőket, kecses topánokat, laza szandálokat, rengeteg-rengeteg lábon, ahogy elsiettek az utcán, ki tudja, mi felé. Imádta nézni ezt a cipőkavalkádot. A másik kedvenc helye fent volt a tetőn, a napelemek alatt, de így, kora délután a meleg miatt nem lehetett fent lógni, hát maradtak a cipők. Annyira viccesek voltak!

– Te dilis vagy – nyugtázta az öccse, de hát mit várhat az ember egy öccstől, aki alig tizenhárom éves, és amúgy is tökhülye az élet nagy dolgaihoz?

Ezenfelül az új lakásban két hálófülkét is le lehetett választani, egyet a gyerekeknek, egyet a szülőknek, ami már majdnem olyan, mintha háromszobás palotájuk lenne, és járt hozzá egy ócska takarítódroid is. Egy lánctalpas, arasznyi magas kis vacak, amit ugyan állandóan bütykölni kellett, de legalább elvégezte a munkát.

Ticca elégedett volt, elfoglalta hálófülkéjük felső ágját, és csak bámulta a cipőket, fél délutánokon keresztül. Azon a bizonyos napon is.

- Lejöhethnél.
- Eldugulhatnál – szólt le az öccsének, és meg sem mozdult.
- Elveszett Sicc Úr – emelte a tétet odalént a kiscsávó.
- Anyád megöl.
- Téged.
- Te engedted ki – vágott vissza Ticca.
- De neked kellett volna rá vigyázni.
- Vigyáztam, de te kiengedted.
- Nem engedtem ki – hallotta odalentről az ágy nyekkenését, mintha az öccse hevesen rázta volna a fejét. – Megtalálta a kiutatót a szellőzőn át.
- Az le van reteszelve.
- Kireteszelte.
- Ez a macska egyre félelmetesebb, mióta anyáék beleültették azt a panelt a fejébe – rázta meg a fejét Ticca.
- Reklamálj náluk, fél óra múlva hazaérnek. Nem lesz nehéz szóba hozni, az lesz az első kérdésük, hogy hol a macska.
- Ticca fáradtan sóhajtott. Az öccsének sajnos igaza van. Az anyja is bomlik a macskáért, és ráadásul beletettettek egy agyi panelt, ami kétezerbe fáj, tényleg kár lenne elveszteni.
- Keresd meg te! – próbálkozott azért, hátha. Persze nem.
- Nekem még rengeteg leckém van, és fontos, hogy jól tanuljak. Én még évekig iskolába járok! – vigyorgott diadalmasan a kisklambó.
- Mázlista – nyögte Ticca, de tudta, hogy nincs igaza. Ő utolsó éves. Még pár hónap, és vége az iskolának, záróvizsgázik, a szüleinek köszönhetően egy pompás állás vár rá, és utána saját pénze lesz, saját élete, esetleg egy saját lakás, de feltétlenül egy saját srác... Álmok! A jelen problémája viszont a macska.
- Oké, összeszedem – mászott le a felső ágyról. Alatta az öccse vadul vigyorgott, és persze valami lövöldözőset játszott a

lapmonitorján. – Te csak írd azt a házit, szép szorgalmasan. Mondtam már, hogy fél órája keresett a szomszédból az a patanásos kissrác?

– Meghozta a megoldásokat? – élénkült fel az öccse.

– Aha. De mondtam neki, hogy menjen csak haza, mert ma véletlenül saját magad megcsináltad a saját házidat.

– Nem lehetsz ilyen szemét! – visszhangzott mögötte a lakás, ahogy kilépett az ajtón.

– Macskakeresés kontra házi feladat, egy-egy – összegezte az eredményt Ticca, majd lefordult jobbra. Felszaladt a lépcsőn, ki a hátsó ajtón, átbújt egy szakadt drótkerítésen, felhúzódkodott egy alacsony vasrámpára, majd lehuppant a másik oldalán egy csupasz téglafal mellé, a házuk mögött futó sikátorba.

Fölötte négyemeletes, tökéletesen egyforma, homoksárga blokkházak fogták el a napot, alatta forró fémlap zárta le a hozzájuk tartozó, sok emelet mély gépházakat. Valahova ide vezethet a szelőlőző, guggolt le, és körbekémlelt a sok fémcső és rács között, míg megtalálta a kireteszelt zárat.

Sicc Úr napról napra hideglelősebb. Az orvosok mondták, hogy ezzel a panellel a fejében gyorsan fog tanulni, de Ticca már azt is soknak érezte, amikor az oktatóprogramból elleste a tangólépéseket. Táncoló macska, rettenetes! De ha már megtanult tangózni, akkor csak tudja a nevét is.

– Sicc Úr! Itt van? Kérem, jöjjön haza! Kész a vacsorája, és a tisztelt édesanyám aggódni fog, ha nem találja önt otthon!

Valahonnan oldalról nyávogás hangzott fel, és Ticca még látta a fekete bunda egy darabkáját eltűnni egy lejáróban. No igen, az esze megvan, hogy értse a nevét, de engedelmességet már nem tettek a fejébe, hogy a fenébe azzal a sok okos orvossal! Futott a macska után, le egy szervizlépcsőn, amiről fogalma sem volt, hogy hová vezet, és összekoszolta a kezét a soha nem takarított,

rozsdás korláton. Ráadásul odalent sötét volt, csak egy vékony tükörkábelén jutott le egy kis fénymaszat a kint ragyogva tomboló nyárdélutánból.

– Sicc Úr!

Ticca kiáltása visszhangot vetett a folyosók és szervizjáratok kusza labirintusában. Óvatosan indult előre a félhomályban. Tőle jobbra és balra retesz-es-dróthálós ajtócskák nyíltak. A fenti lakásokhoz tartozó tárolók, meg egyéb raktárként szolgáló kamrácskák. A levegő száraz volt, hideg, és büdös. Oldalt megint moccant valami, de mire odakapta a fejét, már nem látott semmit.

– Sicc Úr?

Semmi mozgás, semmi válasz. Továbbindult, majd istenesen elbotlott egy fém-akármicsodában, és orra esett. Hevert a koszos fémpadlón, könnyek szöktek a szemébe.

– Sicc Úr, kinyírlak, csak kapjalak el! – sziszegte dühösen, ami hiba volt. A macska felnyávogott, és hallotta puha tappancsait kopogni a fémen, ahogy elnyargalt.

Mindegy. Ticca feltápászkodott, felmérte a ruháján esett kárt. Rövidnadrágot viselt, és pántos pólót, most már mindkettőt sötét por és olajcsíkok szántották. A térde vérzett, és ráadásul a lábszárát is megvágta valami. Elég nagynak tűnt a seb, hogy rendszeren el kelljen látni, fertőtleníteni, meg talán sebszilikont fűjni rá.

– Sicc Úr, nem gondoltam komolyan az iménti kitörést, Csak a fájdalom beszélt belőlem! Jöjjön haza, kérem!

Persze semmi. Ticca kicsit mérlegelte, hogy mit tegyen, végül úgy döntött, a macska fontosabb, mint a sebe. Ha már egyszer ilyen hihetetlenül hülye volt, hogy magára vállalta a feladatot, akkor sajnos meg kell csinálnia. Továbbindult, fejforgatva.

A következő elágazás után még sötétebb folyosó következett. Túl sötét. Tett még pár lépést, aztán megállt, hallgatózott.

A lába fáj, a fülében dobolt a vér, a sötét pedig túl félelmetes volt, túl. . . nos, túl sötét, és kész! Nem fog pánikba esni, mint egy kis pisis, ő már majdnem felnőtt, és egyébként is, a rossz szellemek csak azt bántják, aki hagyja magát.

– Sicc Úr, jöjjön haza!

– Hová haza? – kapott választ hirtelen, és majdnem meghalt ijedtében. Előtte fény támadt, ahogy kinyílt az egyik oldalkamra ajtaja. – És ki az a Sicc Úr?

– Macska. A macskánk – válaszolta automatikusan Ticca, aztán felismerte a negyediken lakó Jóképű Srácot. Sokszor látta már, mióta beköltöztek, mert Ticca gyakran felment a tetőre, lehalsalt a szélén és fentről bámulta a lépcsőfeljáró bejáratát, hogy lássa a ház lakóit, és ez a srác, hát ez feltűnt neki. Nem tudta a nevét, az pedig eszébe sem jutott, hogy megszólítsa, így ő lett számára a Jóképű Srác a negyedikről. Mert azt abszolút tárgyilagosan el kell ismerni, hogy jóképű volt. A szeme alig vágott, és a bőréen is látszott, hogy az ősei között jócskán lehetnek európai menekültek, de a haja csillogóan fekete volt, az orra pedig pisze. Mindig laza rövidnadrágban, meg ujjatlan trikóban járt, és gyakran hurcolt nagy ládákat, hogy látszódtak megfeszülő izmai, és. . . Nos, még mindig megmaradva tárgyilagosságnak, Ticcának bizonyos mértékig tetszett a srác.

Ám beszélni nem beszéltek, mert Ticca nem merte megszólítani. Most pedig itt volt előtte, teljes életnagyságban, a lehető legrosszabb pillanatban. Bele sem mert gondolni, hogy nézhet ki, vérezen, olajosan, koszosan, míg a srác! A srác természetesen most is jóképű volt, ahogy ott állt előtte. Mögötte, a nyitott ajtón át fény szűrődött ki a kis kamrából. Oda valaki levezethetett egy vastagabb tükörkábel, és szépen berendezte a helyiséget. Csavarok, szerszámok, vezetékek és érdekesen sokféle elektromos panelek sorakoztak a polcokon, precíz rendben.

– Helló! Ez a műhelyem – magyarázta a srác, látva, hova fordul Ticca tekintete. – És bocsánat, ha megijesztettelek, de egy ideje már hallom, hogy azt a Sicc Urat szólítgatod. Gondoltam, előjövök, hátha segíthetek.

– Kösz. És nem. Mármint, nem ijedtem meg, de a segítség, az igen. Az kéne. Mert macska. Mármint Sicc Úr egy macska. Egy IQ-növelő panellel a fejében, na képzelheted! Anya tetette bele, kész röhej. Illetve, kedves kis háziállat, de nagy szabadulóművész.

– Értem. Én Csang Lin vagyok – felelte a srác, a rázúdított információk kusza áradatában is megőrizve a hidegvérét.

– Szia! Ticca Min. A szuterénból.

– Tudom. Két hónapja költöztetek be. Gyakran látom, hogy fellógsz a tetőre, és már régóta szeretnék megismerkedni veled.

Ez kicsit mellbe vágta Ticcát, meg is szédült. Lin elkapta a kezét.

– Hopp, le kéne ülnöd. Tudod, hogy véres a lábad? Talán jobb lenne, ha ellátnám. Van itt lent egy kis elsősegélydobozom. Minden műszerkamrában előírt felszerelés.

Ezzel már vezette is be. Az apró műhelyben csak egy párna volt, a srác oda ültette Ticcát, majd elővett egy kis fémdobozt, és a belőle előszedett fertőtlenítőszerrel elkezdte kitisztítani a lábán a sebet. Közben beszélt, talán csak hogy elterelje vendége figyelmét a fájdalomról.

– Tudod, a szüleim az algagyárban dolgoznak.

Ticca nem tudta.

– Nem jó meló, kemény munka, kevés fizetés, és hát igen. Mindenki lenéz, ha azt mondd neki, hogy az algagyárakban dolgozol.

Ticca ezt tudta.

– Ezért küzdök, hogy én ne oda kerüljek. Műszerésznek tanulok, önállóan, mert az iskolát már tavaly befejeztem. Ezt a műhelyt

a saját pénzemből rendeztem be. Diákmunkát vállaltam két éven át, az iskola mellett, elég nehéz volt, képzelheted.

Ticca képzelte.

– De megvan, és most már egészen komoly javításokat is csinállok. Ez a ház gondnokának az egyik monitorvezérlője. Ingyen csinálom neki, így nem kell külön fizetnem, hogy műhelynek használom a kamrát, ami csak tároló lehetne a szerződés szerint. Értheted, hogy ez sokat jelent.

Ticca értette.

– De gondolom, untat ez a sok hülyeség, amit magyarázok, igaz?

Ticcát nem untatta. Aztán észbe kapott, hogy meg kéne szólnia.

– Á, dehogy! Nem untat. Tök jó, hogy megismerkedtünk. Én is már régen. . . izé, láttalak, és hát megismerni a ház lakóit, ahová költözüink, ez igen illendő. Nyilván, ugye, bárkit. Most meg téged. És köszönöm. Nem a megismerkedést, hanem a lábam. Azaz, hogy elláttad – magyarázta egy szuszra, majd végre sikerült befognia a száját. Gyors esküt tett, hogy most már meg sem szólal, kivéve, ha eszébe jut valami értelmesebb. Aminek az esélye nulla. A srác jóképű volt, kedves, műszerésznek tanul, ráadásul ért az elsősegélyhez. És régóta meg akar vele ismerkedni!

Ez tipikusan az a szituáció volt, amiben Ticca elvesztette az értelmes beszéd képességét.

– Remélem, már nem fáj. Ha gondolod, visszakísérlek a lakásokba.

– Jó lenne, csak tudod, a macska. Meg kéne találnom, bár ebben a sötétben úgyis esélytelen. . . – halt el a lány hangja, és kinézett a kamra ajtaján a fekete folyosóra.

– Ha annyira fontos az a macska, utánamehetünk. Van egy dinamólámpám – mondta Lin, és az egyik alsó polcra elővett

egy marokba illő kis zseblámpát. Amint elkezdte pumpálni, felzümögött a dinamója, és lágy, sárga ledfénnyel megvilágította a folyosót.

– Ez is előírt felszerelés egy műszerkamrában? – kérdezett vissza Ticca, és ugyan poénnak szánta, de a srác teljesen komolyan bólintott rá.

– Az. Gyere. Akarsz rám támaszkodni?

– Dehogy! – utasította el Ticca sietve. Még csak az kéne, hogy gyengének látsszon!

Egyedül állt talpra, és bicegés nélkül indult el. Nem volt nehéz, a lába már alig fáj. Lin tényleg nagyon ügyesen ellátta.

A folyosóra érve a srác az ujjlenyomatával bezárta mögöttük az ajtót, majd jobbra és balra fordított a lámpát. A folyosó végén ott ült Sicc Úr, de amint a fény rácsapott, azonnal elinált.

– Ez elég reménytelen így. Sicc Úr gyors, mint minden macska – vélte Ticca, de a srác biztatóan rávigyorgott.

– Egy próbát megér. És amúgy is, már untam azt a monitorvezérlőt. Ez sokkal izgalmasabb.

És koszosabb, és reménytelenebb, és fölöslegesebb tette hozzá Ticca magában. Ha megszólal, tuti megint hülyét csinál magából.

Végimentek a folyosón. A forduló után még látták a macska zöld szemének villanását, aztán lépcső jött, lefelé, naná. Erre a szintre már nem ért le a tükörkábel-rendszer, teljesen sötét volt. Csak Lin dinamólámpája adott egy kis fényt, amiben ismét észrevették Sicc Urat, aki békésen ült, és nyalogatta a mancsát. De amint elindultak felé, azonnal elszaladt.

– Most szórakozik velünk? Régen leléphett volna! – morgott Lin, és Ticca egyetértett vele.

Ez így nem normális. Mintha a macska direkt várná be őket, direkt mindig csak annyira szaladna el, hogy még éppen lássák, de éppen ne tudják elkapni. Mintha...

– Mintha vezetne minket – mondta ki hangosan. Aztán majdnem leharapta a nyelvét, miért is beszél ilyen hülyeségeket! De Lin nem nézte hülyének.

– Azt mondtad, valami agyi beültetése van. Milyen, mire jó? – kérdezett vissza komolyan. Az apró dinamólámpa fényében egészen valószínűtlennek tűntek az arcvonásai. Az árnyékok sokkal érdekesebbé és titokzatosabbá tették, mint amilyenek kint, a ragyogó napfényen kinézett azon rengeteg alkalommal, amikor Ticca látta őt a tetőről.

– Nem tudom, pontosan mit tud a cucc. IQ-növelő, vagy valami ilyesmi. Külön kihegyezve a mozgásos dolgokra. Útkeresésre és tájékozódásra. Azért ültettük bele, mert költöztünk, és anyám nem akarta, hogy elveszzen az új helyen.

– Erre egy nyomkövető nyakörv is elég lett volna.

– Persze, de anyám nem bízik abban, hogy az emberek visszahoznák. Kicsit para az öreglány, és éppen nagyobb összeget kaptunk, meg volt egy ismerős, aki kedvezményesen megcsinálta, beletett egy leselejtezett, eleve félárú panelt. . .

Ticca utálta magát az egész magyarázkodásért. Most hogyan mondja el valakinek, akinek az algagyárban dolgoznak a szülei, hogy kétezret öltek bele egy házikedvencbe? Lin szüleinek a teljes havi fizetése is kevesebb ennél, ő meg itt arról fecseg, hogy kidobták az ablakon!

De Lin láthatóan megértette.

– Azt hiszem, szerethetitek ezt a macskát.

– Igen, nagyon. Tízéves születésnapomra kaptam, és imádom. Régi bútordarab – mosolygott rá vissza hálásan Ticca.

– Akkor lássuk, hogy hová akar vezetni azzal a felturbózott intelligenciájával!

– Remélhetőleg nem egy szaftos patkánytetemhez – próbált ismét viccelni Ticca, aztán az ajkába harapott. Nem, nem, nem!

Komoly, felnőtt lányok nem viccelődnek szaftos patkánytetemekkel. Átsandított Linre, hogy elítélően összevonja-e a szemöldökét, de nem láthatta, mert a srác előrement, vezette őket a macska után.

Újabb lépcső jött, megint lefelé, és Sicc Úr, mint aki felfogta, hogy az őt követő emberek immár értik a helyzetet, el sem tűnt előttük. A fénykör szélén haladt, lusta macskaügetéssel, majd átbújt egy dróthálós ajtón, ami zárva volt. Nem retesszel, hanem rendes, ujjlenyomatossal zárral.

– Akkor ez eddig tartott – sóhajtott Ticca. Pedig már kezdte érdekelni, hova mennek.

– Hát, ha fontos, akkor végül is kinyithatom ezt a zárat – vigyorgott rá Lin. – Tartsd a lámpát!

Ezzel átadta Ticcának, majd az övtáskájából vékony szerelő-ceruzát vett elő. Kicsit állított a fogóján, majd a zárral vacakolt, míg az kinyílt.

– Parancsoljon, kisasszony, csak ön után!

– Aha, mégis jobb, ha én követem el előbb a birtokháborítást, és én aktiválom a riasztórendszert – hagyta rá Ticca, mire Lin már elé is lépett.

– Tényleg, elfelejtettem a nagy vadászatban, hogy tilosban járunk. Tehát, maradjon mögöttem, kisasszony, én majd ügyelek az ön biztonságára.

– Jaj, nem így értettem – nyögte Ticca, és ha kézre esett volna valami kemény tárgy, biztosan fejbe vágja magát vele. Hát muszáj neki állandóan hülyét csinálnia magából?

De Lin láthatóan nem vette a szívére a megjegyzést, teljesen természetes hangon megszólalva fordult vissza.

– Amúgy ez tényleg törvényszegés, amit épp csinálunk. Ezekre a lenti szintekre már tilos lejönni. Érdeemes?

– Talán nem. De most már érdekel, hová vezet a macska.

– Engem is. Olyan abszurd, igaz? Az imént még egy döguna-
lom monitorvezérlő huzalozását cseréltem ki, most meg egy csi-
nos lánnyal kergetek egy felpörgetett IQ-jú macskát az alsó gép-
házszinten. Klassz, nem?

– Klassz – lehelte halott-halkan Ticca. Csinos, a srác azt
mondta, csinos, és rá, rá értette! Nyilván udvarias volt, hűtötte
le magát.

Átléptek az ajtón, és most már egyértelműen tilosban jártak.
A macska változatlanul vezette őket a hosszú folyosókon. A fala-
kon vastag csövek futottak mellettük, és amikor Lin megérintette
az egyiket, nyirkos lett a keze.

– Vízvezetékek? Gondolod, hogy már lent vagyunk a városi
vízvezeték-hálózat szintjén?

– Talán – vont vállat Ticca, és önkéntelenül is lehalkította
a hangját. Az így is kísérteties visszhangot vetett a fémfolyo-
sóban. Teljesen elvesztette az időérzékét, és még csak tippelni
sem mert, mióta bolyonganak itt lent. És vajon hogyan fognak
visszatalálni? Már éppen megkérdezte volna erről Lint, amikor
az megtorpant.

Nagyobbacska terem tárul fel előttük, és akármerre fordí-
totta a srác a lámpát, nem látta Sicc Urat.

– Attól tartok, a macska átvert minket – sóhajtott szomo-
rúan, de ekkor Ticca megkocogtatta a vállát, és felmutatott a
magasba.

– Én meg azt hiszem, ide akart vezetni – nyögte ki, és minden
erejére szüksége volt, hogy ne sikítson.

III.

A mérég a citromhabos süteményben van. A délutáni teánál legalábbis, a holnapi reggeli meg még milyen messze van! A császárnak éppen felszolgálták az aprósüteményt a teához, amikor megérkezett SuRitól az információ; a citromhabos sütemény mérgezett.

Kár, pedig ez a kedvencem, sóhajtott magában őfelsége, aztán rögtön le is szidta magát. Nem engedheti meg azt a luxust, hogy kedvence legyen, hogy állandó szokásokat alakítson ki, hogy kiszámítható rendszert vigyen az életébe, mert ez mind gyengeség, ajtó egy merénylőnek.

Míg ezt végiggondolta, automatikusan szedett a tányérjára két süteményt, egy epreset, és egy citromhabosat. Még csak a mozdulata sem tört meg. És most hogyan tovább?

– Kérem, meséljen még az ajánlatában rejlő lehetőségekről! Kápráztasson el! – mosolygott a kecses kis teázóasztal másik oldalán ülő Kang úrra.

Kang úr bizonyos tekintetben nem volt senki és semmi. Más oldalról viszont a Hszi család fejének az ajánlásával el tudta érni, hogy a császárral teázhasson, és elmesélje neki az általa kitalált, és természetesen korszakalkotónak titulált újítás lényegét.

– A hajdanvolt Ganzhou városának környéke lehetne az első célpontunk.

– Ott már nincs semmi – vetette közbe a császár, és unottan belevágott villájával az egyik sütibe. Az epresbe.

– Sok szempontból valóban nincs. A sugárzás szintje még mindig igen magas, és az értékeket már régen kimenekítették az ön bölcs őseinek utasítására.

A császár apró biccentéssel fogadta a bókot. Az ősei bölcsek, ő meg komplett őrült, akinek meg vannak számlálva a napjai, legalábbis a húga szerint. Közben lenyelte az első falatot az epres süteményből, és arra gondolt, mi van, ha SuRi téved, és mégsem a citromhabos a mérgezett. Nos, akkor baj van, és a hűgának igaza lesz.

– Ám új technológiánk segítségével ismét művelésbe lehetne vonni azokat a földeket. Teljesen automatizált farmok, droidvezérelt szántás-vetés-aratás.

– És a termények? A betakarított termény sugározni fog, mint a lebombázott Ganzhou földje, amiből kisarjadt – szólt közbe a császár. Persze, SuRi jellemzően nem hibázik, rágta tovább az epres sütit. Nyugodtan, lassan. Már csak két falat, és vége, utána kénytelen lesz elkezdni a citromhabosat.

– Ez a része a tervnek a legbriliánsabb! – lelkendezett közben Kang úr, már amennyire ő lelkendezni tudott. – Biomérnökeink létrehoztak néhány olyan genetikailag módosított növényt, melynek a termésébe kémiai okoknál fogva nem épülnek be a sugárzó atomok. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy egy alapos mosás után elhozható és fogyasztható, mindennemű kockázat nélkül.

– Ez túl szépen hangzik. Bár a mérnökök nyilván tudják, mit csinálnak – hagyta rá a császár, és belevágott a citromhabos süteménybe is.

– Nos, igen. Egybehangzóan állítják, hogy a technológia működéskére kész.

– Bár így lenne! Szükségünk van új termőterületekre, a Birodalom népessége örvendetesen gyarapszik. Ha jól látom, hozott magával egy prezentációt, illusztrálni a tervét. Megnézhetném? – nyúlt előre a császár, letéve a villát a rászúrt citromhabos süteménydarabkával.

– Parancsoljon! – nyújtotta át a legújabb gyártmányú lapmonitort Kang úr, ám nyilván rosszul foghatta meg, mert amikor a császár kézbe vette, az kicsúszott az ujjai közül, és leesett az asztalra. Véletlenül éppen felborítva őfelsége teával teli poharát.

A sötét ital végigfutott a még sötétebb fán, és pár cseppje lehullott a császár ölébe, kisujjnyi foltot hagyva a méregdrága selyemből való, mandarinsárga kabátján. Hirtelen csend nehezedett a teremre. A felszolgálók dermedten megálltak, Kang úr láthatóan elsápadt, még az ajtó előtt várakozó testőr is felkapta a fejét. Aztán megülte a termet a végtelen csend.

Várnak, gondolta a császár. Tudják, hogy az apám hasonló esetben sokakat kivégeztetett volna első dühében, de rólam még nem tudják, hogyan reagálok. Ez nekem is próba.

Visszahúzta a kezét, és ráfektette a tenyerét a térdére, hagyományos tartással felvetve a fejét.

– Nos, ez a kellemes teázás már úgyis a végéhez közeledett. Minden jelenlévő arcán látta átfutni a megkönnyebbülést.

– Bocsásson meg, felség, nem tudom, mi történhetett – kezdett mentegetődzni Kang úr, és a császár még ebben a helyzetben is észrevette, hogy milyen ügyes megfogalmazás ez. Azt nem mondhatja, hogy az ő hibája, mert fél, hogy megbüntetik érte. De azt sem mondhatja, hogy nem az ő hibája, mert akkor meg a császárt hibáztatja, ami még rosszabb.

– Nem érdekel egy csésze tea sorsa, lépjünk át felette, és foglalkozzunk a komoly kérdésekkel. Az ajánlata igen tetszetős számomra, és szívem szerint megadnám a szükséges engedélyeket, hogy elkezdje a halott tartományok egyikének megművelését. Holnap megbízom tanácsadóimat, hogy vizsgálják meg a részleteket. Ha ők sem találnak benne hibát, akkor számíthat a támogatásomra. Most pedig úgy döntöttem, visszavonulok – állt fel, és teafoltos ruhában, ám töretlen méltósággal távozott.

A citromhabos sütemény érintetlenül maradt a tányérban.

– Feleslegesen nagy kockázatot vállalt ezzel az elejtett lap-monitorral, felség! – szidta le este SuRi, amikor már a lefekvéshez készülődött.

– Adódott a lehetőség. És ugye nem leplezhettem le, hogy tudok a mérgezésről.

– Találtunk volna más megoldást. Elég lett volna, ha lassabban eszik.

– SuRi, kérlek, annál már nem lehetett lassabban rágni! Ez most bejött. Teljesen hihető, hogy csak véletlenül éltem túl. Így talán a holnapi, menetrend szerint következő terrorista szervezet is csak egyszerű mérgezéssel próbálkozik.

– Ha holnap is véletlenül álcázza a megmenekülését, az már gyanút kelt.

– Ez a holnap problémája, SuRi – sóhajtott a császár, és magára húzta a leheletkönnyű selyemtakarót. – És mi a véleményed Hszi Kang ajánlatáról? – folytatta gyorsan, hogy elterelje a szót a kérdésről.

– Tudom, hogy csak el akarja terelni a szót a kérdésről, felség, de legyen. Ha az ajánlat legalább harminchét százalékos sikerrel kecsegtet, el kell fogadni. A népesség nő, szükségünk van új termőföldekre.

– A népesség valóban nő, de még mindig csak töredéke az Utolsó Háború előttinek.

– A művelhető földek is csak töredékei az Utolsó Háború előttinek. Ha nem találunk megoldást, három egész négy tized év múlva éhínség várható.

– De ilyen áron? Komplet droidvezérelt farmok?

– Nincs problémám a droidvezérléssel – közölte a droid, és a császár lelki szemével látta, hogy mosolyog. Pontosabban, hogy mosolyogna, ha lenne mivel.

– Neked nincs. És a polgároknak? Én már látom a pompás kis lázadásokat, amint a tömeg tüntet, hogy a túl nagy önállóságot kapott, lélektelen gépek fellázadnak ellenük, és leigázzák őket.

– Egyelőre nincsenek olyan programpanelek, melyek alkalmassá tennék a droidokat emberek irányítására.

Sajnos, tette hozzá őfelsége, és lehunyta a szemét. Ezek távoli problémák. Az érdekesebb kérdés, hogy vajon ma éjszaka is megpróbálnak becsempészni egy pokolgépet az ágya alá, vagy nem? Nem, inkább nem. Az unalmas lenne. Ma éjszaka talán nem, gondolta, és álomba szenderült.

IV.

Ott feküdt az egyik csövön, szétterpesztett lábai lelőgtak kétoldalt, és nem mozdult.

– Egy halott? – kérdezte Lin, és a hangján csak a csodálkozás ütött át, félelem vagy undor nem.

Ő nem pánikol, tehát nekem sem szabad, biztatta magát Ticca, és vett egy mély lélegzetet. Nem fog sikítani. De szólni sem mert, hát a csend hosszúra nyúlt, csak valami monoton kopogás törte meg, kopp, kopp, kopp. Mintha víz csepegne, és Ticca már látta is, hogy a mozdulatlan testet tartó cső alatt egy tócsa gyűlik.

Hirtelen elhatározással előrelépett, és belemártotta ujjait a lenti nedvességbe, majd ahogy az apró dinamólámpa fényébe emelte a kezét, látta, hogy az vörös a vértől.

– Vérzik – suttogta maga elé, majd megismételte hangosabban is. – Ez az ember vérzik. A halottak nem szoktak vérezni, csak az élők. Még él, lehet, hogy haldoklik, de most még él, gyorsan, segítsünk neki!

Oda sem figyelve törölte bele véres ujjait a rövidnadrágjába, és már ment is. Oldalt fellépett egy alacsonyabban futó kábelre, belekapaszkodott egy rozsdás kallantyúba, hogy fellendülhessen az embert tartó cső magasságába. Lin kicsit került, talált egy létrát, amin feljutott egy szervizrampára, és a másik oldalról közeleltette meg a sebesültet.

Fiatal felnőtt volt, férfi, és egyértelműen élt. Lassan bár, de lélegzett, oldalán látszott a felszakadt inge alatt egy hosszú, vágott seb.

– Azt hiszem nincs más baja, csak ez a seb, legalábbis nem látok más sérülést – futtatta végig a testen a fényt Lin.

– Hívni kell a mentőket – biccentett Ticca, ám ebben a pillanatban megmozdult az eszméletlennek hitt férfi.

– Ne... – suttogta. – Mentő... nem... A császárnak... saját kezébe...

Ezzel elhalt a hangja, bár Ticca feszülten figyelt, mert mintha még mondani akart volna valamit.

– Akár hívjuk a mentőt, akár nem, így nem hagyhatjuk feküdni, mert elvérzik – szögezte le Lin.

– Akkor mit csináljunk vele?

– Mondtam, hogy tanultam elsősegélyt. Először is stabil oldalfekvésbe tesszük. Itt, a ránkán. Gyere, fogd a lábát, óvatosan, én majd mondom, hová tedd! – kezdett utasításokat sorolni, és Ticca boldogan követte azokat. A srác mégiscsak kemény csajnak tartja, aki nem kezd el ájuldozni ilyen helyzetben, nem is sikítózik, hanem hideg fejjel, józan ésszel teszi a dolgát. Lehet, hogy mégsem néz hülyének, tippelt, miközben óvatosan átemelték a sebesültet

a rámpára, és Lin elrendezte a végtagjait, hogy valóban stabilan feküdjön az oldalán.

– Így jó?

– Átmenetileg feltétlenül – bólintott Lin, ám Ticca nem tudta nem észrevenni a bizonytalanságot a hangjában. – De most tényleg hívni kell a mentőt. Ha nem kap segítséget, tuti meghal, és én nem tudok ellátni egy ilyen súlyos sebet.

Az oldalfekvés viszont tényleg jót tehetett neki, mert a sebesült erre már teljesen érthetően, bár nagyon halkán felelt.

– Nem kell mentő. A lelkem hamarosan ismét szabad, a testem gondja semmit sem számít, ezek az utolsó szavaim.

Lin már tiltakozni kezdett volna, de Ticca leintette, és odatérdelt a sebesült férfi mellé.

– Hallgatjuk az utolsó szavaidat – mondta szertartásosan, mert tanult erről. Valamikor, valamit. Valamelyik illemtanórán nyilván szóba került, hogy milyen formulákat kell használni egy haldokló mellett, vagy talán egy történelmi filmben látta? Nem számított, láthatóan azt mondta, amit kellett, mert a férfi megkönnyebbülten sóhajtott.

– Én nem érhetek célba, de a sors rendelése, hogy valaki meghallgasson ezekben a percekben, és átvegye a feladatokat – kezdte roppant ünnepélyesen. – Üzenetet viszek, mely nem kerülhet sehova máshova, mint őfelsége Tien Naga-Hai Huang-Ti, a Negyedik Császár saját kezébe. Más meg nem kaphatja, más meg nem láthatja, más hozzá nem érhet, csak ő.

– Mármint az új császárukról beszélsz? – kérdezett közbe Lin, kissé lemaradva, de a haldokló nem is vette észre, hogy valaki közbeszólt.

– Az üzenetnek célba kell érnie. Ígérd meg, esküdj meg; add szavad: az üzenet célba fog érni.

– Persze, de miféle üzenet? – bólintott Ticca. – Hol van?

Kicsit várt, ám nem kapott választ. A férfi még egyszer ránézett, és Ticca élete végéig fel tudta idézni azt a pillanatot. Ahogy a fekete szemek elkerekedtek, mintha rácsodálkoznának valami újra, majd kihunytt a mélyükön a csillogás, leereszkedtek a szemhéjak, hogy az idegen már soha többet ne nézzen rá senkire.

Hosszan vártak, aztán Lin megérintette a férfi nyakát.

– Azt hiszem, most már halott. Gondolod, mi öltük meg azzal, hogy ügyetlenül hozzányúltunk?

– Nem! – szögezte le határozottan Ticca. – Ott elvérzett volna – ismételte az érvet, amit Lintől hallott, nem mintha annyira biztos lett volna benne, de nem akarta, hogy a srácot egy életen át lelkiismeret-furdalás gyötörje.

– Igen, azt hiszem, igazad van. Nem tudtuk megmenteni, de legalább megnyugodott, hogy átvetted tőle a feladatát, és megbékélt lélekkel halt meg.

– Átvettem? – visszhangozta értetlenül Ticca.

– Igen. Megkért, hogy ígérd meg, és te megtetted.

– Nem rémlik, hogy bármit megígértem volna.

– Szó szerint csak annyit mondtál, hogy „persze”. Ez formálisan nem ígélet, de tekintve a helyzetet, szerintem ígéletnek számít. Haldoklónak tett ígéletnek.

– Azt mondtam volna, hogy „persze”?

– Azt. És utána rögtön kérdezted, hogy hol is az az üzenet.

– Tényleg, hol lehet? – fordult vissza a halott felé Ticca, és az új probléma teljesen elfeledtette vele, hogy akkor ő most megígért valamit, vagy nem annyira.

– Talán a zsebében. A mentősök majd megtalálják.

– A mentősök?

– Muszáj őket kihívni. Nem hagyhatunk itt egy halottat.

– Persze – mondta elrémvedve Ticca, de az esze már máshol járt.

– Látod, most is mondtad. „Persze”.

– Persze hogy mondtam, hisz kérdeztél. Illetve, izé, na – kapott észbe, hogy már megint hülyeséget beszél. – Hagyjuk, hogy ígértem vagy sem, mondtam vagy sem, igazad van, hogy mentőt kell hívni. De nem lehet rájuk hagyni, hogy megtalálják az üzenetet. A fickó nem akarta, hogy a mentősök találják meg nála az üzenetet, különben miért tiltakozott volna, hogy idejőjjenek, és megmentsék az életét?

– Igaz. Ha vállalta ezért a halált, akkor mi igazán vállalhatjuk, hogy átkutatjuk a hulláját – bólintott rá Lin, Ticca pedig zavartan vont össze a szemöldökét. Igen, logikus, nekik most meg kell motozniuk egy halottat. De mielőtt ettől pánikba esett volna, a srác már neki is látott, belenyúlt a hulla zsebébe.

– Gondolod, biztonságos? Nem kapunk el valami fertőzést? – kérdezett vissza a lány, de azért közben már nyúlt is a fickó másik zsebébe, csak hogy Lin lássa, ő ugyan nem fél, belevaló csak.

– Hát, nyilván majd kezet kell mosni utána – vélekedett a srác bizonytalanul, aztán felemelte a férfi zsebében megtalált idkártyát, egy meghökkentően elegáns mágneslapot. – Ezt nézd, aranyalapon vörös sárkány, én ilyet még csak nem is láttam!

– Mi tanultunk róla. Az arany-vörös valami nagyon első kategória az idkártyák között, és egyedi tervezésű kép jár hozzá. Magas rangú hivatalnokok, katonák, esetleg roppant gazdag emberek kapnak engedélyt rá.

– Akkor ez a fickó nem volt akárki. „Tong Shan” – olvasta le róla a nevet. – Gondolod, ez az a bizonyos Tong család?

– Gondolod, a Birodalom egyik leggazdagabb családjának egy tagja itt méltóztatott meghalni, a csatornák mélyén? – kérdezett vissza Ticca kételkedve.

– Igazad van, nyilván lopta. Bár, az a cirkalmas beszédmódja jó iskolára utal – mélázott el Lin, miközben a lány szórakozottan szétfeszítette a halott ököibe zárt kezét. Ujjhegynyi, csillo-

góan fekete lapocska hullott ki belőle, és ha nem elég gyors, le is esik a vasrámpa rácsain keresztül a sötét mélybe. De Ticca gyors volt, és elkapta.

– Ez meg mi a fene? – emelte az orra elé.

– Ez egy memóriapanel – felelte Lin, éppen csak rápillantva a kis vacakra.

– Ez? Nem túl pici hozzá?

– Új modell. Az ausztrálok ebben lassan elérik az Utolsó Háború előtti szintet.

– Miben? – csodálkozott Ticca.

– Kicsinyítésben. Erről tök érdekeseket olvastam a tudáshálón. A XX. században ígéretesen indult miniatürizálásnak alávágott a háborút követő felmelegedés. Az akkori, kisméretű paneleket, melyeket még mikrochipnek hívtak, huszonkét fok körüli hidegre tervezték, aminek a fenntartásához ma kinek lenne energiája? De ez már – bökött az apró lapocskára – működik normál szobahőmérsékleten is. Tuti ezen lesz az a bizonyos üzenet, amit említett.

– Ennek kell lennie, ha már halálában is így ragaszkodik hozzá.

Tovább kerestéltek, de ezenfelül már nem találtak nála semmit. Ijesztően semmi nem volt a férfinál, semmi személyes, semmi használati tárgy, semmi apróság. Pedig az emberek többségének mindig van legalább valami ottfelejtett szemét a zsebében, de ennél a férfinél nem volt semmi.

– Tehát ez az – emelte maga elé a memórialapot Ticca. – Gondolod, el lehet olvasni közönséges olvasóval?

– Nyilván be tudnám kötni egy normál lapmonitorba is, nem lehet nagy ügy. De nem szabad, nekünk nem. Azt ígérted, vagy nem ígérted, ebbe most ne menjünk bele, hogy a császár saját kezébe, személyesen. Azaz ez valami nagyon fontos üzenet lehet. Mi biztosan nem olvashatjuk el.

– Igen – nézett bele a terem sötétjébe Ticca. Mintha egy zöld szempár villant volna fel a távolban. Visszatért Sicc Úr, fekete árnyék a fekete árnyékban.

– Akkor hívjuk a mentőt? – kérdezte Lin.

Ticca kicsit várt, és a srác már éppen megismételte volna a kérdést, amikor megrázta a fejét.

– Nem. Nem hívhatjuk ki a mentőket. Ha itt talál minket bárki, megkérdezik, mi történt, mit tettünk, és én nem tudok jól hazudni. Látnák rajtunk, hogy hazudunk. Akkor pedig át kell adnunk a memórialapot meg az idkártyát is, és utána már nem tudjuk megtenni, amire megkért minket a pasas.

– Tehát elfogadod a feladatot a halott embertől?

– Igen – bólintott lassan a lány. – Lehet, hogy nem szabályos ígéret, lehet, hogy meg fogom bánni, az is lehet, hogy fel fogom adni, de így elsőre érdekes bulinak tűnik, amit kár lenne kihagyni. Neked persze nem kell – tette hozzá sietve.

Lin őszintén elmosolyodott.

– Mit nem kell? Én hívhatom a mentőket, én elmondhatom nekik, hogy mi történt, én a nyomodba küldhetem őket?

– Hát, nem így gondoltam – bizonytalanodott el Ticca. Már megint hülyeséget beszél! Ezt vagy együtt csinálják, vagy sehogy. Látnia kellett volna, már csak azért is, mert Lin pontosan értette, és egyértelműen el is fogadta a helyzetet. – Igen, azt hiszem, kérem, nem kell a segítségedet.

– Amit én örömmel adok – felelte habozás nélkül a srác. – Én megígértem neked, rendes ígérettel, amit lehet, hogy fel fogok adni, de biztosan sosem fogom megbánni, hogy segíték neked, hogy teljesítsd a halott ember kérését.

Ezzel előrenyújtotta a jobbját, hogy kezét fogjanak az ígéretre, mint a felnőttek szoktak ilyen különleges alkalmakkor, komoly megállapodásokra. Ticca pokolian meghatódva fogadta

el a kinyújtott kezét, aztán úgy térdeltek egy kicsit, kezük összefogva egy halott ember felett. A lány még sosem fogta ilyen hosszasan egy idegen fiú kezét, legalábbis ilyen komoly okkal. Ám akármeddig is tartott a pillanat, csak véget ért, Lin végül megtörte a csendet.

– Tehát ezt a bulit együtt csináljuk. De most tűnjünk el innen.

– Igen, nyilván. Valami hivatalos személyt kihívhatunk ide, de feltétlenül később, és névtelenül. Most menjünk valahova, ahol gondolkodni lehet, meg terveket főzni, meg megnézni ezeket a kacetokat – emelte maga elé Ticca a memóriapanelt és a mágneskártyát, majd gyorsan elrejtette őket az övtáskájában.

– A műszerkamrám. Elsőre jó lesz – javasolta Lin, aztán felpattantak, és óvatos csendben visszaindultak.

Mögöttük, hangtalan léptű, fekete árny szaladt.

– Köszönjük, Sicc Úr, hogy idevezetett. És kérem, ne áruljon el minket – suttopta neki hátra Ticca, és bármibe fogadott volna, hogy a macska megértően bólintott.

V.

Őfelsége kényelmesen ült a puha párnán, és rövid gondolkodás után előretolta a megmaradt bástyáját. Mellesleg utált sakkozni. Továbbá utált gózní, dominózni, mahjongozni, kártyázni. Még azt a gyanús táblajátékot is utálta, amit kisgyerekkorában tanult, és nevét már el is felejtette, csak az rémlett, hogy valami kutyák

kergetnek egy nyulat keresztül-kasul a fekete-fehér mezőkön. De a propaganda-tanácsadói egybehangzóan állították, hogy több százalékpontot jelent a népszerűségében, hogy efféle nemes elfoglaltságokkal üti el a szabadidejét, a köznép által kedvelt 3D játékkonzolok helyett, és a császári család mindig is ügyelt a népszerűségre. Ha az istenadta nép elvárja, hogy ő sakkozzon, akkor meg kell tennie! Kicsit később talán majd az államügyekre való hivatkozással elhagyhatja.

Ám most még muszáj volt legalább mutatóba egy kicsit játszania, hát az ebéd utáni fél óra pihenését feláldozta, és áthívatta a húgát egy partira. Pedig ezek a táblajátékok tényleg annyira primitív leegyszerűsítései a valóságnak, fel nem foghatja, hogy egyesek mit szeretnek rajtuk. Jelenleg öt különböző lépést látott, amivel nagy valószínűséggel megnyeri a partit, és meghúzott egy hatodikot, remélve, a húga észreveszi a hibát, és végre veszíthet.

Sajnos, a húga sem volt ostoba.

– Ezt most direkt lépted!

– Persze. Abszolút tudatosan fogtam meg a bábut, és szellemi képességeim teljes birtokában helyeztem oda, ahova.

– Nem. Ezt azért csináltad, hogy nyerjek, de szeretném felhívni a figyelmedet, hogy idén töltöm be a tizennegyedik életévemet – húzta ki magát kislányos göggel. – Nem vagyok gyerek, hogy ne bírnak veszíteni!

– Nem bírsz veszteni, kishúgom – szögezte le a császár nagyot sóhajtva, aki tizenkét évvel idősebb volt, és ebből adódóan valamivel türelmesebb. – Családi vonás.

– Akkor te, mint egy veszíteni képtelen tagokból álló család prominens tagja, vond vissza ezt a lépést, és nyerj, mint ahogy mindig, mindenben nyerni szoktál!

– Nem kell mindig, mindenben feltétlenül nyernem. Erről a sakkpartiról például most lemondhatok – legyintett öfélése, és

máris tudta, hogy nem kellett volna ezt a kifejezést használnia. A húga rögtön le is csapott az elszólásra.

– Apropó, lemondás. Mikorra tervezed?

– Ezt most ne kezdjük újra!

– Miért? Hány merénylet kell, hogy belásd, nem ér annyit az életed, hogy azt a vacak mandarinársága kabátot hordhatsz. Meg fognak ölni érte.

– Túlértékelsz két gyenge próbálkozást, amik eleve kudarcra voltak ítélve.

– Azt a két próbálkozást, amit elmondtál nekem, nem értékelem semmire, azok tényleg kudarcra voltak ítélve. Azt a másikat merényletet, amit viszont megkíséreltél eltitkolni előlem, azt nagyon komolyan veszem. Hagyd abba az uralkodást, és mondj le!

– Honnan veszed a bátorságot, hogy kémkedj utánam? – húzta ki magát a császár, de nem is igyekezett úgy tenni, mint akit ez meglep.

– Természetesen megvannak a magam információforrásai, hiszen én is ebben a palotában élek. De te már nem sokáig, ha így megy tovább. Már régen le kellett volna mondanod!

– Valóban. Akkor most te ülnél itt ebben a ronda, sárga kabátban, és rád várna negyed háromkor az ausztrál nagykövet, hogy rozsdásodnának be a művégtagjai!

– Nehogy azt hidd, hogy megtenném! Ezerszer megmondtam, ha téged véletlenül lelő egy merénylő, én hamarabb utasítom el a trónt, mint ahogy a holttested elterül a padlón. Én ugyan nem fogok uralkodni egy percet sem.

– Mintha ez választás kérdése lenne.

– Az! – kacagott fel könnyedén a lány. – Majd megmutatom neked, hogy mennyire az... illetve neked már nem, mert amikor én lemondok a trónról, akkor te halott leszel, tekintve, hogy neked láthatóan eszedben sincs élve abbahagyni.

– Jól látod, eszemben sincs lemondani, és ezt most hagyjuk abba! – kérte a császár. Nem mintha a hűgát ez zavarta volna.

– Pedig milyen egyszerű is! – folytatta a lány könnyedén. – Én nem fogok habozni. Ha te meghalsz, akkor visszavonulok a közélettől az egyik hegyi nyaralónkba, kiutaltatok magamnak egy méltányos évjáradékot, és boldogan élek késő öreg koromig. Még ezzel a buta trónörökösi címmel sem rángathatnak majd elő unalmas ünnepélyekre, szóval halj meg gyorsan, hogy én szabadon élhessek!

A császár erre gőgösen felemelte a fejét, és hideg, hivatalos hangra váltott.

– Tisztelt Jin-Jin hercegnő, kérem, attól tartok átlépte az udvarias, kötetlen társalgás normáit. Kérjen bocsánatot a császártól!

– Ah, bocsánat, császárom – hajtott fejet őfelsége hűga szer-tartásos komolysággal, elfogadva a játékot. – Elragadott a hűv, tisztelt Tien Naga-Hai Huang-Ti, sajnálom, ha megbántottam!

– Semmiség. A szavak őszintesége kárpótol azok durvaságáért – fogadta el a bocsánatkérést gőgös mosollyal a császár, majd abbahagyta a tréfát, és ismét visszatért a kedves, hűgának őrzött hangszínéhez. – Mert a lényeg ez alkalommal nem a csomagolás, hanem a tartalom. Ha mi mindketten visszautasítjuk a trónt, akkor ki fog uralkodni?

– Kiváló Shé nagynénénk, és még kiválóbb lánya, a nagyszerű Hsziu-Cse. Nekik tetszeni fog.

De nekik nem is való, gondolta a császár, ám hangosan csak valami olyasmit mondott, hogy: „Na és a felelősség?”

Feleslegesen, ezt a hűga valahogy sosem hallotta meg.

– Mondj le! – kérte csendesen, és a szemében ez egyszer csak őszinte szomorúságot látott a császár. – Mondj le még ma, mert lehet, hogy holnap már nem lesz rá lehetőség!

Még akkor is ez a társalgás járt a fejében, amikor fogadta az Ausztrál Föderáció nagykövetét. Formális esemény volt. Őfelsége trónra lépésének alkalmából, pár udvariassági gesztus, amit a nagykövet maga azzal tetézt, hogy hosszú, esetlen köpennyel eltakarta kiberlábait, melyek látványa igen illetlen lett volna a kínai császári udvarban.

Most találkoztak először, de természetesen őfelsége már sokat tudott róla. Trónörökösként hosszú évekig állt az apja mellett, ő volt az öreg császár jobbkeze, talán egyedüli emberként, akiben az öreg valamelyest megbízott. Ismerte jól az udvarban megforduló diplomaták pszichológiai anyagát, és nem hitte, hogy a nagykövet bármi meglepetéssel szolgálhat neki.

– Végtelen boldogság tölti el a szívem, felség, hogy fogad, és népem legőszintébb jókívánságát tolmácsolom. Éljen és uralkodjon jó szerencsével! – hajlongott az idős diplomata, a tőle elvárt módon.

– Köszönöm a jókívánságokat, és örvendek, hogy a távoli Ausztrál Föderációban jó szívvel gondolnak rám és népemre – felelt őfelsége egy udvarias frázissal, és arra gondolt, a nagynénje nem ülhet erre a trónra. – Örömmel tölt el, hogy a világ népei gyarapodnak. Mit gondol, nagykövet úr, az országaink közötti kereskedelmi embargó minden tétele megfelel az elvárásoknak?

A kérdés minden szavának megvolt a helye és megfelelő hangsúlya, el is érte vele a kívánt hatást. Megfagyott a levegő teremben, megint, mint már annyiszor, amikor valamit másként csinált, mint ahogy az apja csinálta volna. A császár érezte, hogy körülötte mindenki megdermed. Kivéve a nagykövetet, aki túl régóta élt a Kínai Birodalom császári udvara mellett ahhoz, hogy ne legyen minden helyzetre udvarias, semmitmondó válasza.

– Felség, az embargót húsz éve írtuk alá, és azóta jól szolgál – hajolt meg könnyedén, és semmi nem látszott az arcán.

– Az embargót az apám írta alá húsz éve, és a világ változik. Talán érdemes lenne a közeljövőben átvizsgálni, hogy még mindig minden pontjában népeink közös érdekét szolgálja-e – válaszolta a császár, és az ő arcán sem látszott semmi érzelem. – Most pedig visszavonulok.

Hosszú léptekkel vágott át a termen, előle gyorsan szétrebentek az alacsonyabb rangú ausztrál hivatalnokok. De látta, a szeme sarkából látta a nagyköveten, hogy hiába őrzi az öreg diplomata kőmerev arccal a látszatot, a szemében égnek az indulat lángjai.

Egyenes derékkal lépett ki az ajtón. Ezt végig kell vinni, ezt így kell végigvinni, és ugyan ki lenne rá hajlandó rajtam kívül? A nagynéném nem ülhet a trónra!